



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **P. V.**
bytem X
zastoupen advokátkou JUDr. Gabrielou Brůžičkovou
sídlem Příkop 2a, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2016, č. j. MPSV-2016/263247-921, sp. zn. SZ/2750/2013/4S-JMK,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 7. 12. 2016, č. j. MPSV-2016/263247-921, sp. zn. SZ/2750/2013/4S-JMK, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 900 Kč k rukám jeho zástupkyně JUDr. Gabriely Brůžičkové, advokátky se sídlem Příkop 2a, 602 00 Brno, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) ze dne 17. 10. 2013, č. j. 8432/2013/BBA. Prvostupňovým rozhodnutím bylo z moci úřední rozhodnuto o tom, že žalobci bude nadále poskytován příspěvek na péči v původní výši 800 Kč měsíčně s odůvodněním, že z důvodu skončení platnosti stávajícího posouzení ke dni 1. 1. 2012 byl opětovně posouzen nárok žalobce a výše vypláceného příspěvku na péči, přičemž bylo zjištěno, že žalobce je považován za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. (lehká závislost) podle § 8 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“).
2. Posudkem posudkového lékaře MSSZ Brno – město ze dne 7. 1. 2013 a 17. 4. 2013 byl posouzen stupeň závislosti žalobce pro účely příspěvku na péči s tím, že bylo zjištěno, že žalobce vyžaduje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby při nezvládání 3 základních životních potřeb (oblékání a obouvání, osobní aktivity, péče o domácnost). Na základě shora uvedeného posudku ze dne 7. 1. 2013 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí úřadu práce dne 17. 10. 2013, jenž bylo rozhodnuto tak, že příspěvek na péči bude žalobci nadále poskytován v původní výši 800 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Následně byl zdravotní stav žalobce přezkoumán a zhodnocen na jednání PK MPSV ČR dne 8. 1. 2014 s doplněním posudku dne 30. 1. 2014, a to s výsledkem, že žalobce je považován za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. (lehká závislost), neboť není schopen zvládat 3 nebo 4 základní životní potřeby (tělesná hygiena, osobní aktivity a péče o domácnost). Uvedený stav trval i k datu 2. 1. 2012. Uvedený posudkový závěr byl podkladem pro vydání rozhodnutí žalovaného dne 20. 2. 2014, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Podle těchto rozhodnutí měl být žalobci nadále poskytován příspěvek na péči v původní výši 800 Kč měsíčně.
3. Proti posledně uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, jenž ji rozsudkem ze dne 16. 10. 2015, č. j. 22 A 36/2014-29, zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, jenž rozsudkem ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Ads 262/2015-34, posledně uvedené rozhodnutí krajského soudu a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání. Dle rozsudku NSS bylo bezpodmínečně nutné, aby se PK MPSV ČR vyjádřila ke schopnostem žalobce zvládat veškeré základní životní potřeby, a to především ve vztahu k námitkám žalobce. Zdůrazněno bylo především posouzení základní životní potřeby *stravování*, kdy žalobce z důvodu nutnosti chůze s pomocí dvou francouzských holí a stabilizační protézy na levé noze není schopen jídlo připravit na stůl, tedy naservírovat. Dále absentovalo důkladnější odůvodnění neuznání základní životní potřeby *mobilita*, resp. že žalobce je této aktivity schopen. Ze zprávy MUDr. M. vyplynulo, že žalobce po ujití krátké vzdálenosti je nucen se pro bolest posadit. Závěrům z této lékařské zprávy nevěnovala posudková komise dostatečnou pozornost, přestože na ni žalobce několikrát poukazoval. Z posudku také nevyplývalo, jak posudková komise dospěla k závěru, že žalobce je schopen použití osobního automobilu. Dále se NSS vyjádřil k osobnímu vyšetření posuzované osoby u PK MPSV ČR, které sice není zákonnou podmínkou, avšak mělo by být pravidlem, obzvláště v případech, kdy existují podobné pochybnosti ve vztahu

k podkladové dokumentaci. Osobní vyšetření by totiž mohlo tyto pochybnosti vyvrátit. PK MPSV ČR měla při dalším posouzení zdravotního stavu žalobce jasně vyvrátit pochybnosti o tom, zda u něj jde o objektivní nezdravotní problémy, či jen jeho subjektivní hodnocení.

4. Po zrušení předchozích rozhodnutí se věc vrátila žalovanému k novému projednání. Žalovaný následně požádal PK MPSV ČR o aktuální posouzení zdravotního stavu žalobce, a to především v souladu se závěry rozhodnutí NSS. PK MPSV ČR znovu přezkoumala zdravotní stav žalobce dne 22. 7. 2016 (ve složení předseda komise MUDr. A. G., ortopedka MUDr. Z. N., tajemnice T. N.). Žalobci byla na jednání PK MPSV ČR předem zaslána pozvánka, z jednání se však žalobce dne 10. 6. 2016 omluvil z důvodu zdravotního stavu, pro který se není schopen dostavit. Dne 29. 6. 2016 své vyjádření žalobce ještě doplnil tak, že se není schopen dostavit na jednání PK MPSV ČR z důvodu špatného zdravotního stavu s tím, že nemá nikoho, kdo by ho na toto jednání odvezl. PK MPSV ČR proto jednala bez přítomnosti žalobce. Po prostudování podkladové a zdravotní dokumentace a zhodnocení zdravotního stavu žalobce dospěla PK MPSV ČR k závěru, že žalobce vyžaduje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, protože není schopen zvládat 3 nebo 4 základní životní potřeby (žalobce konkrétně nezvládá 3 základní životní potřeby – tělesná hygiena, osobní aktivity a péče o domácnost). Uvedený stav trval i k datu 1. 1. 2012, přičemž doba platnosti tohoto posouzení byla stanovena trvale. Ostatní hodnocené základní životní potřeby dle PK MPSV ČR umožňuje zdravotní stav žalobce zvládat. Nebyly totiž zjištěny medicínské důvody pro jejich nezvládání. Žalobce následně posudkové závěry ve svém písemném vyjádření zpochybnil, pročež žalovaný ve věci vyžádal doplňující posouzení od PK MPSV ČR tato zdravotní stav žalobce znovu přezkoumala a zhodnotila na jednání dne 14. 10. 2016 (ve složení předsedkyně posudkové komise MUDr. H. T., ortoped MUDr. L. R. a tajemnice D. K.). Posudková komise jednala bez přítomnosti žalobce a předmětem jednání byl stupeň jeho závislosti na jiné osobě. Po prostudování podkladové a zdravotní dokumentace posudková komise zhodnotila zdravotní stav žalobce a dospěla k závěru, že žalobce není schopen zvládat 3 nebo 4 základní životní potřeby (zde zjevně chybně uvedeno, že žalobce nezvládá oblékání a obouvání, osobní aktivity, péče o domácnost; přitom šlo o doplňující posudek vůči posudku předchozímu ze dne 22. 7. 2016, v němž bylo naopak uznáno, že žalobce nezvládá tělesnou hygienu, osobní aktivity a péči o domácnost). K posledně citovanému posudku se žalobce opět odmítavě písemně vyjádřil, avšak žalovaný již neshledal důvod k vyžádání doplňujícího posouzení zdravotního stavu žalobce od PK MPSV ČR. Jelikož žalovaný považoval závěry PK MPSV ČR v jejich posudcích za přesvědčivé a obsahově dostatečné, rozhodl dne 7. 12. 2016 o zamítnutí odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí s tím, že žalobci bude nadále poskytován příspěvek na péči v původní výši 800 Kč měsíčně. Své rozhodnutí opřel o závěry uvedené v posudcích PK MPSV ČR, které do svého rozhodnutí převzal. Žalovaný současně v napadeném rozhodnutí upřesnil, že s účinností od 1. 8. 2016 se na základě zákona č. 189/2016 Sb., kterým se mění zákon o sociálních službách, zvyšuje částka příspěvku na péči u žalobce v I. stupni (lehká závislost) na výši 880 Kč, dále ve II. stupni (středně těžká závislost) na výši 4 400 Kč, ve III. stupni (těžká závislost) na výši 8 800 Kč a ve IV. stupni (úplná závislost) na výši 13 200 Kč. V období od 1. 1. 2012 do 31. 7. 2016 tedy měl být žalobci vyplácen příspěvek na péči ve výši 800 Kč měsíčně a od 1. 8. 2016 ve výši 880 Kč měsíčně.

II. Shrnutí žalobní argumentace

5. V žalobě žalobce zopakoval celý průběh předchozího správního řízení i dřívějšího soudního řízení. Opět se vyjádřil k posudku PK MPSV ČR ze dne 8. 1. 2014 (pořízen ještě před zrušením předchozího rozhodnutí žalovaného a rozsudku Nejvyšším správním soudem). Přestože v tomto posudku bylo uvedeno, že se potvrzuje posudkový závěr MSSZ Brno – město, pak v posudku chyběly důvody, které k tomuto hodnocení vedly. Přitom ve smyslu § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb. bylo zřejmé, že žalobce žádnou z vyjmenovaných životních potřeb nezvládl bez pomoci třetí osoby. V souvislosti s recentní judikaturou se měla posudková komise řádně vyjádřit ke schopnosti žalobce zvládat veškeré aktivity vyjmenované u předmětných základních životních potřeb uvedených v příloze č. 1 k citované vyhlášce, a to především s ohledem na uplatněné námitky žalobce, přitom však podané posudky takový požadavek ve vztahu k posuzovaným základním životním potřebám nesplňovaly. V této souvislosti v případě základní životní potřeby stravování nemohlo postačovat konstatování, že žalobce je schopen výběru hotové stravy, jejího uchopení, uchopení příboru, porcování a konzumace. Žalobce totiž setrvale opakuje, že vzhledem k nutnosti chůze o dvou francouzských berlích a stabilizační ortézy, není schopen si jídlo připravit na stůl, tedy naservírovat, a je tak odkázán na pomoc manželky. V případě životní potřeby mobility u posudkové komise scházel závěr o tom, zda je žalobce schopen chůze krok za krokem, případně i se zastávkami. Posudek ignoroval skutečnost, že posuzovaný byl po ujití chůze ve vzdálenosti asi 30 m nucen si sednout, na což žalobce opakovaně poukazoval. Nelze ani pominout hodnocení neschopnosti chůze po nerovném povrchu. Při nastupování a vystupování z automobilu je žalobce zcela závislý na pomoci svého syna, když on sám ani není schopen vozidlo řídit. Nelze proto konstatovat, že by posuzovaný byl schopen řídit motorové vozidlo bez pomoci druhé osoby. To však v posudku nebylo vůbec odůvodněno. I podle názoru NSS v jeho zrušujícím rozsudku posudky PK MPSV ČR nesplňovaly požadavek úplnosti a přesvědčivosti, a tento nedostatek nebyl zhojen ani doplňujícím posudkem, jenž obsahoval pouze potvrzení správnosti předchozího posudku bez jakékoliv argumentace vztahující se k námitkám žalobce. Posudková komise jednala vždy v nepřítomnosti žalobce, přitom osobní vyšetření posuzované osoby by mohlo vyvrátit pochybnosti o zdravotním stavu. Posudky PK MPSV ČR nesplňovaly nároky vyplývající z recentní judikatury NSS a námitky žalobce byly označeny jen za subjektivní hodnocení vlastní závislosti. Objektivní hodnocení zdravotního stavu sice náleží právě posudkové komisi, avšak ta svým povinností nedostála. Toto pochybení se promítlo pak i do rozsudku Krajského soudu č. j. 22 A 36/2014-29, který opět vcházel z presumpce správnosti posudků PK MPSV ČR, aniž by úplnost a správnost těchto posudků blíže zkoumal. Zakročil až NSS, jenž rozsudkem č. j. 3 Ads 262/2015-34 předchozí rozhodnutí krajského soudu i žalovaného zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Zdravotní stav žalobce byl tedy znovu zkoumán a hodnocen PK MPSV ČR.
6. Žalobce byl pozván k jednání PK MPSV ČR. Z tohoto jednání se včas omluvil s tím, že není pro svůj zdravotní stav schopen se na toto jednání dostavit. Následným podáním uvedené ještě doplnil tak, že nemá nikoho, kdo by jej k jednání odvezl. Posudková komise tedy jednala v nepřítomnosti žalobce a dne 22. 7. 2016 dospěla k závěru, že žalobce nezvládá 3 základní životní potřeby (tělesná hygiena, osobní aktivity, péče o domácnost).

Ve vztahu k základní životní potřebě *mobilita* posudková komise v podstatě shrnula, že u žalobce nebyla zjištěna těžká porucha nebo ztráta funkce obou dolních končetin, nejedná se o postižení celo končetinového rozsahu, přičemž k nálezu MUDr. M. uvedla, že lékař vycházel ze subjektivního hodnocení potíží, které udával žalobce, aniž by lékař provedl objektivní metody zjištění stavu. V případě *stravování* nebylo u žalobce zjištěno žádné zdravotní postižení – nebyla zjištěna anatomická ztráta obou horních končetin, praktická nebo úplná nevidomost ani těžká mentální nebo duševní porucha. Ze zdravotního stavu nevyplývá imobilita ani upoutání na invalidní vozík nebo lůžko. Vzhledem k úrovni smyslových a duševních schopností by tuto aktivitu v případě potřeby po edukaci mohl zvládnout bez pomoci. Posudková komise dále neuznala oblékání a obouvání, neboť žalobce netrpí anatomickou ztrátou ani těžkou poruchou funkce horních končetin nebo jejich podstatných částí. Nemá ztuhlé klouby kolenní ani kyčelní, může tedy končetiny přiměřeně ohýbat a natahovat, na dolních končetinách nebyly zjištěny těžké obrny, může je zvedat nad podložku. Při ztuhnutí L páteře lze pohyb při ohýbání vést funkčními kyčlemi. Oblékání lze provádět i vsedě. Posudková komise dále žalobci neuznala ani *péči o zdraví*. Posudková komise tedy shledala, že s odůvodněním nepřiznaných základních životních potřeb se dostatečně vypořádala i s uplatněnými námitkami, přitom závažné zhoršení zdravotního stavu u žalobce nebylo zjištěno. Žalobce se písemně vyjádřil k posudku tak, že s ním nesouhlasí, přitom především upozornil na to, že byly opomenuty skutečnosti uvedené v lékařské zprávě MUDr. M. ze dne 20. 7. 2009, 3. 9. 2012 a 30. 7. 2009. Současně uvedl, že není schopen dostavit se k žalovanému a nahlédnout do spisu.

7. Na základě výtek žalobce byl opětovně zdravotní stav žalobce přezkoumán posudkovou komisí dne 14. 10. 2016, a to opět bez přítomnosti žalobce. Ke zprávám ze dne 20. 7. 2009, 3. 9. 2012 a 18. 7. 2012 posudková komise uvedla, že vyjmenovávají úrazová postižení, která se stala, avšak neuvádí funkční klinické nálezy. Nakonec posudková komise konstatovala, že důležité je globální shrnutí celkového zdravotního stavu, přičemž obsah zpráv neprokazuje výskyt těžkých funkčních poruch u žalobce. Žalobce se naopak odkázal na obsah předchozí správní žaloby ze dne 28. 4. 2014, a dále na obsah správy MUDr. M., která popisuje jeho stav po 3 a 6 letech po úrazu. Ze zprávy vyplývá, že je omezen v běžném životě, trvají u něj denně bolesti hlezenních kloubů a nohou, ujde cca 20 – 30 m, poté se musí posadit. Denně má otoky a bolesti. Trvale nosí ortézu pro těžkou nestabilitu.
8. Pokud komise vyslovila, že u žalobce nebyla zjištěna ztráta funkce obou končetin, nebo těžké postižení, pak s tímto nebylo možné souhlasit, i když žalobce končetiny má, ale tyto jsou těžce postižené. Komise dále dospěla k závěru, že žalobce je schopen zvládat dopravní prostředek, s tím však nemohl žalobce souhlasit, neboť s ortézou, která mu nahrazuje nestejnou délku dolních končetin, nelze očekávat, že bude řídit vozidlo, aniž by ohrozil ostatní účastníky silničního provozu. Dále není zřejmé, jak by měla být objektivně doložena skutečnost, že žalobce po 20 m chůze si musí sednout. To je evidentní již s ohledem na to, že chodí s ortézou a francouzskými berlemi. Pokud jde o *stravování*, *oblékání* a *obouvání*, *péči o zdraví*, pak posudková komise shledala, že tyto životní potřeby žalobce zvládá, s čímž však žalobce vyslovil nesouhlas. U tělesné hygieny bylo posudkovou komisí shledáno, že tuto žalobce nezvládá.

9. Pokud jde o sociální šetření, které bylo provedeno v přirozeném prostředí žalobce za účelem zjištění schopnosti jeho samostatného života, prostřednictvím pozorování a rozhovoru, pak zde posudková komise zcela pominula význam tohoto šetření, když uvedla, že nemůže mít větší váhu při posouzení zdravotního stavu, než je sama objektivizace zdravotního stavu.
10. Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím. Žalovaný se neřídil právním názorem NSS v jeho zrušovacím rozsudku, a nepřihlédl ani k individuálním okolnostem případu, když jeho případ byl zcela paušalizovaný. Napadeným správním rozhodnutím bylo uznáno, že žalobce potřebuje pomoc v oblastech: tělesná hygiena, osobní aktivity, péče o domácnost. Ostatní základní životní potřeby by tedy měl žalobce podle posudkové komise zvládat. V této souvislosti žalobce poukázal na § 25 zákona o sociálních službách, podle něhož se při hodnocení zdravotního stavu žadatele vychází z nálezu ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby žadatele, popř. z výsledků funkčního vyšetření a z výsledků vlastního šetření posuzujícího lékaře. Výše přiznaného příspěvku je pak výsledkem individuálního posouzení všech kritérií žadatele o příspěvek.
11. Žalobce s posouzením svého zdravotního stavu nesouhlasil, a to s odkazem na zprávu ošetřujícího lékaře MUDr. M., z níž je zřejmé, že je schopen ujít maximálně 20 – 30 m, z dopravních prostředků může používat jen osobní automobil, přičemž zde je zcela odkázán na svého syna, který mu musí pomoci nastoupit i vystoupit z automobilu a musí i vozidlo řídit. Jízda MHD nepřichází v úvahu. Žalobce musí nosit ortézu na levém hlezenním kloubu pro nestabilitu. Nemůže chodit po schodech a nemůže se přidržovat zábradlí, čemuž lze uvěřit vzhledem k tomu, že používá francouzské hole. Oba hlezenní klouby má těžce poškozené a má sešroubovanou páteř v obratlích L1 až L5 a těžké degenerativní změny v segmentu páteře L5 až S1. Těžko si lze představit subjektivitu hodnocení danou jen vnímáním žalobce, pokud ten se není sám schopen pohybovat. Pokud by si měl nosit sedátko, jak bylo naznačeno posudkovou komisí, pak si lze těžko představit, jak by toto mohl žalobce realizovat, pokud se pohybuje o francouzských holích a na dolní končetině nosí ortézu, která mu nahrazuje nestejnou délku dolních končetin. V takovém případě nelze ani očekávat, že by sám žalobce řídil automobil.
12. Jelikož se žalobce pohybuje pouze za pomoci francouzských berlí, má omezenou mobilitu, má ztuhlou páteř a používá ortézu pro těžkou nestabilitu dolní končetiny, nelze od něj očekávat, že by si byl schopen v případě základní životní potřeby *stravování* jídlo samostatně připravit, naservírovat a naporcovat. Přesto toto posudková komise konstatuje bez bližšího zdůvodnění jako činnost, které je žalobce samostatně schopen. Totéž platí v případě základní životní potřeby oblékání a obouvání, kdy podle komise je žalobce schopen si vybrat oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se, obouvat se, svlékat se, zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem. Přitom však z předložených zpráv a též z námitek žalobce vyplývá, že z důvodů trvalých bolestí a omezené pohyblivosti těžkého stupně obou hlezenních kloubů, bolestem v bederní páteři po fúzi obratlů L1 – L5 a těžké degenerativní změny v segmentu L5 – S1 spondylartróza, kalcifikace disku L5/S1, žalobce není schopen se samostatně obouvat, zouvat, oblékat se. Žalobce je zcela odkázán na svoji manželku, která se o něj stará. K životní potřebě péče o zdraví žalobce odkázal na ošetřujícího lékaře, podle jehož názoru bolesti, ortéza, otoky dolních končetin jsou trvalé, bez tendence ke zlepšení. Žalobci bylo doporučeno dolní

končetiny nezatěžovat, rehabilitovat a brát léky, které tlumí bolesti. V rámci toho je zřejmé, že žalobce je závislý na pomoci druhé osoby, neboť si sám není schopen jít např. pro léky, současně nezatěžovat dolní končetiny, protože využívá pomoci druhé osoby. Je také zřejmé, že trvalá bolest tak, jak je to zmiňováno v lékařských zprávách a ve zprávě MUDr. M., je únavná a vyčerpávající, protože žalobce si nedokáže základní životní potřeby zajišťovat sám bez cizí pomoci.

13. Žalovaný určil, že žalobce je závislý na pomoci v tělesné hygieně, osobních aktivitách a při péči o domácnost, avšak nebylo nijak konkretizováno ve vztahu k ostatním základním životním potřebám, jak by jednotlivé aktivity zařazené pod tyto základní životní potřeby měl žalobce bez pomoci druhé osoby vykonávat, aniž by se to vymykalo běžným standardům života. Nelze obejít výrazné trvalé bolesti v bederní oblasti a každodenní bolesti obou hlezenních kloubů a nohou. Dále otékání dolních končetin, trvalé nošení ortézy na levém hlezenním kloubu pro těžkou nestabilitu a chůzi maximálně 20 – 30 m.
14. Žalobce rovněž poukazuje na situaci, že se nemohl dostavit na jednání posudkové komise, neboť mu to jeho zdravotní stav neumožnil. Ostatně žalobce velmi dobře věděl, že je to v jeho vlastním zájmu, aby se na jednání komise dostavil, avšak v důsledku jeho špatného zdravotního stavu to nebylo možné.
15. Žalovaný nepřihlédl k sociálnímu šetření ze dne 25. 6. 2012 s tím, že odkázal na to, že lékařské zprávy mají větší závaznost. Posudková komise dále nepřihlédla ani k tomu, že žalobce má problémy se dostavit i ke svému lékaři, neboť toho je schopen jen za pomoci druhé osoby a s velkými bolestmi. Bolest se objektivně samozřejmě stanovit nedá, neboť se nedá nijak změřit. Nicméně s ohledem na zranění, která žalobce utrpěl, lze uvěřit tomu, že žalobce má objektivně silné a trvalé bolesti.
16. S odkazem na zrušující rozsudek NSS č. j. 3 Ads 262/2015-34 žalobce soudu navrhl, aby zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Ve vyjádření k žalobě žalovaný zopakoval dosavadní závěry, které již byly uvedeny v napadeném rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že při posuzování zdravotního stavu žadatele, je žalovaný vázán platnou a účinnou legislativou. Musí se řídit zákonnými předpisy, nikoliv jinými skutečnostmi, které ze zákona neplynou. Při posouzení zdravotního stavu žalobce bylo vycházeno z nálezů ošetřujícího lékaře MUDr. D. a dále také z kompletní zdravotní dokumentace praktického lékaře, která obsahovala veškeré lékařské nálezy. Ve věci bylo rovněž vycházeno z výsledku sociálního šetření.
18. Žalobci byly zaslány pozvánky k jednání PK MPSV ČR, avšak žalobce vždy předem svou účast na tomto jednání omluvil ze zdravotních důvodů. Posudková komise následně po prostudování podkladové dokumentace dospěla k závěru, že tato je dostatečná k projednání věci v nepřítomnosti žalobce a k přijetí posudkového závěru. Osobní účast posuzované osoby při jednání posudkové komise není podmínkou, což deklaroval i zrušující rozsudek NSS.

19. Jak vyplývá z ustálené judikatury NSS (např. rozsudek ze dne 3. 2. 2010, č. j. 3 Ads 77/2009-10), na posudek závislosti osoby na péči je třeba nahlížet jako na kterýkoli jiný důkazní prostředek, neboť se jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována, ačkoliv odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezbavuje je to povinnosti hodnotit provedené důkazy ve správním řízení, a tudíž i správnost posudků z hlediska jejich úplnosti a přesvědčivosti (např. rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009-60, nebo ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009-104). Jinak řečeno, správní orgán nemůže bez dalšího převzít závěr posudkové komise jako pravdivý aniž by se úplností a přesvědčivostí jejího posouzení zabýval. K závěru úplnosti a přesvědčivosti posudku správní orgán může dospět jen tehdy, pokud se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítal účastník řízení uplatňující nárok na příspěvek na péči. Žalovaný pak měl v posuzované věci z a to, že se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi a především s těmi, které žalobce namítal.
20. Žalobce sice nesouhlasil s posouzením základní životní potřeby *mobilita*, avšak žalovaný poukázal na závěry posudkové komise, že veškeré problémy žalobce byly zohledněny, avšak přesto komise dospěla k závěru, že zjištěný stav nosného a pohybového systému nezpůsobuje trvalou odkázanost posuzovaného na invalidní vozík, dále mu nezpůsobuje imobilitu s trvalou upoutaností na lůžko. Funkční tělesné a pohybové schopnosti jsou zachovalé i pro zvládání ostatních aktivit hodnocených v rámci této základní životní potřeby a s využitím kompenzačních pomůcek.
21. Žalobce sice odmítal, že je schopen využívat dopravní prostředek, avšak posudková komise uvedla, že při absenci ztuhlosti kyčlí nebo kolen a též absenci ztráty úchopu je žalobce schopen využívat i dopravní prostředek. Žalobce je tedy schopen se přepravovat dopravním prostředkem, když jsou u něj funkční tělesné a pohybové schopnosti zachovalé i pro zvládání aktivit jako jsou vstávání, usedání, změny polohy těla; vše hodnoceno s oporou a s využitím kompenzačních pomůcek.
22. Žalobce dále zpochybňoval hodnocení posudkové komise s tím, že si po 20 m chůze musí sednout s tím, že není nijak přihlédnuto i k tomu, že chodí s ortézou a francouzskými berlemi. K tomu žalovaný uvedl, že žalobce nezvládání mobility opírá o nález MUDr. M., kde je uvedeno, že po ujití 20 – 30 m se pro bolesti musí posadit, denně má otoky obou dolních končetin po hlezno. Z posudku posudkové komise však vyplynulo, že údaj týkající se rozsahu chůze, má charakter subjektivního sdělení převzatého lékařem od pacienta, což se týkalo stejně informace o bolesti. Lékař neuvedl, jakými objektivními metodami a zjištěními k těmto údajům sám dospěl. Naopak omezení pohyblivosti obou hlezen, nohou i viklavost levého hlezna byly v posudku posudkové komise při posouzení zohledněny.
23. Žalobce dále uváděl, že se pohybuje za pomoci francouzských berlí, má ztuhlou páteř a používá ortézu pro těžkou nestabilitu nohy, protože nelze od něj očekávat, že si jídlo připraví a naservíruje. Žalovaný k tomu uvedl, že posudkovou komisí nebylo *stravování* uznáno za nezvládané, jelikož nebyla zjištěna anatomická nebo funkční ztráta obou horních končetin nebo jejich podstatných částí, včetně úchopové schopnosti obou rukou.

Není dána ani praktická nebo úplná nevidomost, ani těžká mentální nebo duševní porucha spojená se sociální dezintegrací a narušením stereotypů v oblasti stravování. Nevyplyvá ani imobilita či trvalá upoutanost na invalidní vozík nebo lůžko. Místo stravování lze přizpůsobit místu servírování, pokud žadatel potraviny a nápoje na místo stravování nepřenes, neposune ani nepřeveze na servírovacím stolku. Po edukaci by žalobce tuto aktivitu zvládl bez pomoci. Schopnost uvařit si teplé jídlo a nápoj se hodnotí v rámci základní životní potřeby péče o domácnost, nelze tedy tuto aktivitu zohledňovat v rámci životní potřeby stravování.

24. Žalobce dále uváděl, že není schopen z důvodu trvalých bolestí a omezené pohyblivosti se samostatně obouvat, zouvat a oblékat se. Je v tomto zcela odkázán na svoji manželku. Podle posudkové komise nebyl pro uznání oblékání a obouvání žádný medicínský podklad, neboť žalobce netrpí anatomicou ztrátou ani těžkou poruchou funkce horních končetin nebo jejich podstatných částí, oboustrannou ztrátou úchopové schopnosti horních končetin, ztuhnutím všech úseků páteře, těžkou poruchou funkce nebo ztuhnutím nosných kloubů dolních končetin, ani končetinovými parézami, které by ve svých důsledcích vedly k neschopnosti zvládat manipulaci s oděvem a obuví. Aktivita v oblasti oblékání nepatří mezi fyzicky náročné a lze je vykonávat i vsedě, vlastním tempem.
25. K odkazům žalobce na zprávu MUDr. M. s tím, že žalobce je nucen šetřit a nezatežovat dolní končetiny, pročež si není schopen ani dojet pro léky, aniž by využil pomoci druhé osoby, žalovaný uvedl, že posudková komise měla tyto lékařské zprávy k dispozici a řádně je prostudovala. To, že je žalobce neschopný si sám jít pro léky, je součástí hodnocení základní životní potřeby mobilita. Žalobce je schopen dodržovat režimová opatření, samostatně užívat ordinované léky, používat inhalační přístroj, který by měl být umístěn tak, aby jej mohl samostatně používat. Pokud jde o provedené sociální šetření ze dne 25. 6. 2012, pak z hlediska zákona o sociálních službách jde jen o podpůrný prostředek při posuzování stupně závislosti posudkovými lékaři. Sociální šetření nemůže mít větší váhu při posouzení než objektivizace zdravotního stavu. Žalovaný má za to, že posudková komise své závěry dostatečně odůvodnila a posoudila, mezi podklady nejsou rozpory, které by se dotýkaly významných skutečností pro rozhodování. Podle žalovaného lze posudkový závěr považovat za úplný, přesvědčivý, objektivní a dostatečně kvalitní.
26. S o hledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobce

27. V podané replice žalobce uvedl, že po úrazu v roce 2006 má těžce poškozené obě dolní končetiny, a to v těžkém stupni. Jeho chůze je omezena. Nevydrží delší chůzi, stát ani sedět pro bolest v obou končetinách a v páteři. Trvale užívá silné léky od bolesti končetin a páteře. Stále je unaven a většinu dne i noci spí. Trvale chodí o dvou berlích. Tyto používá nejen s ohledem na nestabilitu obou končetin, ale také k odlehčení páteře.
28. Žalobce se touto replikou také omlouvá soudu za to, že se nedostavil před posudkovou komisi, k ústnímu jednání se však není schopen vzhledem ke svému zdravotnímu stavu dostavit, a současně jej nemá kdo odvést.

29. K námitce žalované, že se k posudkové komisi mohl dostavit s invalidním chodítkem – vysoké chodítko s oporou, žalobce uvedl, že toto chodítko zná, učil se s ním chodit po úrazu v roce 2006, a také naposledy v roce 2016 po operaci břicha s rehabilitační pracovnící. Chodítko je velice dobré, odlehčuje končetiny i páteře, avšak není určeno pro použití na cestování městem.
30. Do roku 2012 (odlišná právní úprava) bylo žalobci přiznáno nezvládání celkem 14 úkonů základních životních potřeb při péči o vlastní osobu: 1. koupání nebo sprchování, 2. vstávání, schopnost vydržet stát, 3. chůze po rovině, 4. chůze po schodech nahoru a dolů, 5. oblékání, svlékání, obouvání, zouvání, 6. obstarávání osobních záležitostí, 7. obstarávání si potravin a běžných předmětů (nakupování), 8. vaření, ohřívání jednoduchého jídla, 9. běžný úklid domácnosti, 10. péče o prádlo, 11. přepírání drobného prádla, 12. péče o lůžko, 13. udržování pořádku v domácnosti, nakládání s odpady, 14. další jednoduché úkony spojené s chodem a udržováním domácnosti.
31. Od roku 2012 se pravidla změnila a z těchto celkem 14 úkonů bylo žalobci uznáno, že nezvládá jen 3 úkony: tělesná hygiena, osobní aktivity, péče o domácnost.
32. I podle těchto nových pravidel, která vstoupila v platnost od roku 2012, měly být žalobci přiznány i další úkony základních životních potřeb, které při péči o vlastní osobu nezvládá. Žalobci byly přiznány pouze 3 úkony této péče – tělesná hygiena, osobní aktivita a péče o domácnost. Přitom i podle nových pravidel mělo být žalobci přiznáno celkem 6 základních životních potřeb, které nezvládá při péči o vlastní osobu. Mimo posledně 3 uvedené (tělesná hygiena, osobní aktivity, péče o domácnost) mělo jít ještě o mobilitu, oblékání a obouvání, stravování. Tyto 3 totiž byly ve své podstatě žalobci přiznány ještě do roku 2012, i když to bylo po jednotlivých úkonech. V případě mobility (která nebyla žalobci tentokrát přiznána) se jednalo o úkony: stání, schopnost vydržet stát, chůze po rovině, chůze po schodech nahoru a dolů. V případě základní životní potřeby oblékání a obouvání šlo o oblékání, svlékání, obouvání a zouvání. V případě stravování se jednalo o vaření, ohřívání jednoduchého jídla. Pod základní životní potřeby tělesná hygiena, osobní aktivity a péče o domácnost, jejichž nezvládání mu bylo uznáno, spadaly tyto již dříve nezvládané aktivity: koupání nebo sprchování (tělesná hygiena), obstarávání osobních záležitostí, obstarávání potravin a běžných předmětů – nakupování (osobní aktivity), běžný úklid domácnosti, péče o prádlo, přepírání drobného prádla, péče o lůžko, udržování pořádku v domácnosti, nakládání s odpady, další jednoduché úkony spojené s chodem a udržováním v domácnosti (péče o domácnost).
33. Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nespravedlivé, neboť i podle nových pravidel mu mělo být přiznáno nezvládání celkem 6 základních životních potřeb, avšak žalovaný mu přiznal pouze 3 základní životní potřeby, které údajně při péči o svoji osobu nezvládá.
34. Zdravotní stav žalobce se nezměnil, jde o trvalé následky. Z ambulantního vyšetření ze dne 3. 9. 2012 vyplývá, že zdravotní stav žalobce je stabilizovaný, následky lze považovat za trvalé, bez tendence ke zlepšení v průběhu času.
35. Pokud je žalobci vytýkáno, že nedoložil aktuální lékařské zprávy, nedostavil se k jednání u posudkové komise a rovněž se omluvil z jednání u soudu, pak se tak stalo z důvodů

špatného zdravotního stavu a neustálých bolestí, které jsou trvalého rázu. I v případě návštěv lékařů by šlo o účelové návštěvy z důvodu přiznání invalidity. Neustálé utrpení a léky, které mu tlumí bolesti, jej vyčerpávají, takže není schopen překonávat překážky ve formě dostavení se na jednání posudkové komise či soudu, popř. k lékaři, byť si je žalobce vědom toho, že to má pro něj zásadní význam. Proto také navrhoval, aby byla k jednání soudu pozvána manželka a byla vyslechnuta jako svědek. Ve zbytku žalobce odkázal na dosavadní žalobní argumentaci.

V. Posouzení věci krajským soudem

36. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**. Dospěl k závěru, že je třeba bez jednání zrušit napadené rozhodnutí pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, a dále proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy [§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.].
37. Soud nejprve ověřil skutková zjištění a závěry správních orgánů ze správního spisu. Tyto jejich zjištění plně odpovídají popisu v čl. I. tohoto rozsudku. Pro stručnost soud odkazuje na tuto pasáž rozsudku a na tomto místě již nebude uvedené závěry opakovat.
38. Pro věc bylo podstatné, že řízení ve věci příspěvku na péči bylo zahájeno z moci úřední z důvodu skončení platnosti stávajícího posouzení ke dni 1. 1. 2012. Bylo tedy dále postupováno podle právních předpisů účinných v době zahájení řízení. V uvedené věci žalovaný rozhodoval již 2x. Jeho první rozhodnutí ze dne 20. 2. 2014 bylo společně s rozsudkem krajského soudu zrušeno rozsudkem NSS ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Ads 262/2015-34. V novém řízení byl žalovaný vázán právním názorem NSS vysloveným v jeho zrušovacím rozsudku. NSS zde připomněl svoji judikaturu a na rozdíl od předchozího rozsudku krajského soudu shledal dosud zpracované posudky o zdravotním stavu žalobce a jeho závislosti na pomoci jiné osoby za nedostatečné. NSS připomněl svoji dřívější argumentaci ke zdravotním posudkům s tím, že i když jde o tzv. povinný důkaz a závazný podklad rozhodnutí, nemůže být jeho správnost presumována, a tedy podléhá hodnocení správního orgánu a nemůže být bez dalšího převzat jako správný, pravdivý a úplný; správní orgán neposuzuje věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti, ale kontroluje naplnění požadavku úplnosti a přesvědčivosti v řízení, pro jehož účel a rozhodnutí byl posudek vyžádán. Posudková komise se musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, zejména těmi, které posuzovaný namítá, a musí své posudkové závěry náležitě zdůvodnit. K tomu srov. rozsudky NSS ze dne 3. 2. 2010, č. j. 3 Ads 77/2009-59, ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009-104 a dále ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53. Z posledně uvedeného rozsudku NSS mj. vyplývá, že „posudková komise MPSV je při posuzování stupně závislosti (...) povinna vycházet ve smyslu § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popř. z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Na takový posudek jako svou podstatou rozhodující důkaz je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. To

v posuzované věci platí především pro řízení před žalovaným správním orgánem, jako orgánem odvolacím, pro jehož řízení a rozhodnutí byl posudek vyžádán. Obdobně je pak třeba posuzovat požadavky na tento posudek kladené v případném soudním přezkumném řízení“. Nenaplnění těchto požadavků je pak vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. Podle dalšího rozsudku NSS vydaného již ve věci žalobce ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Ads 262/2015-34, platí, že posudková komise se nadto musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, zejména těmi, které posuzovaný namítá, a své posudkové závěry náležitě odůvodnit (též srov. rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2014, č. j. 3 Ads 77/2013-22).

39. Než se bude krajský soud věnovat podrobněji nedostatkům posudků zpracovaných posudkovou komisí MPSV ČR, pokusí se shrnout pro věc podstatnou právní úpravu.
40. Podle § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách se příspěvek na péči poskytuje osobám závislým na pomoci jiné osoby, přičemž stupně závislosti jsou rozděleny podle počtu základních životních potřeb, jež daná osoba není schopna zvládat (§ 8 odst. 2 zákona o sociálních službách). Základních životních potřeb, které jsou pro účely zjištění stupně závislosti osoby na pomoci jiné fyzické osoby posuzovány, je celkem 10: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost [§ 9 odst. 1 písm. a) až j) zákona o sociálních službách]. Obsah těchto základních životních potřeb je dále konkretizován výčtem aktivit v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen vyhláška č. 505/2006 Sb.).
41. Podle § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb. pro závěr, že posuzovaná osoba je při zajištění některých potřeb závislá na pomoci jiné fyzické osoby, postačuje, pokud posuzovaná osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat být jen jedinou z aktivit vyjmenovaných v této příloze a nezbytných pro schopnost zvládat příslušnou základní životní potřebu.
42. Při rozhodování o příspěvku na péči je zásadním a rozhodujícím důkazem posudek závislosti osoby.
43. Podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách se považuje osoba starší 18 let věku za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 3 nebo 4 základní životní potřeby. Podle § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách se považuje osoba starší 18 let věku za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 5 nebo 6 základních životních potřeb. Podle § 8 odst. 2 písm. c) zákona o sociálních službách se považuje osoba starší 18 let věku za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III. (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 7 nebo 8 základních životních potřeb.
44. Vzhledem ke svému dlouhodobě nepříznivému zdravotnímu stavu žalobce především rozporoval v žalobě závěry žalovaného v otázce zvládání následujících životních potřeb: mobilita, stravování, oblékání a obouvání (do jisté míry se žalobce dotýkal i péče o zdraví).

Naopak proti přiznaným nezvládaným základním životním potřebám (tělesná hygiena, osobní aktivity, péče o domácnost) již nebyl důvod cokoliv namítat, protože nebyly předmětem tohoto soudního přezkumu.

45. Příloha č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. stanoví k jednotlivým základním životním potřebám úkony, které by v jejím rámci měly být zvládnuty. V případě *mobility* jde o schopnost zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popř. i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových. V případě *stravování* se za zvládnutí této základní životní potřeby považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim. V případě *oblékání a obouvání* se za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem. V případě *péče o zdraví* se za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky, pomůcky.
46. S ohledem na výše vyložený výklad se krajský soud dále zabýval uplatněnými žalobními námitkami, kdy žalobce především namítal, že ve věci nebyl dodržen právní názor NSS v jeho zrušujícím rozsudku, závěry PK MPSV ČR v nových posudcích opět neodpovídají tomu, co již bylo posudkové komisi vytknuto prostřednictvím NSS a rovněž napadené rozhodnutí žalovaného nesplňuje požadavky na něj kladené judikaturou správních soudů. Krajský soud musel tomuto přisvědčit a uvádí, že posudky PK MPSV ČR nesplňují požadavky úplnosti a přesvědčivosti a tento nedostatek nebyl zhojen ani doplňujícím posudkem. Rovněž žalovaný nedostál svým povinnostem, když pouze převzal do svého rozhodnutí závěry posudkové komise, aniž by tyto vyhodnotil jako nedostatečné a neúplné. Soud musel přisvědčit žalobci také v tom, že nebylo dostatečně ve věci zohledněno sociální šetření, které bylo provedeno u žalobce v jeho přirozeném prostředí. Současně však soud namítá i to, že toto sociální šetření je již staršího data, bylo provedeno dne 25. 6. 2012, a v případě vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení nedošlo ani k jeho případné aktualizaci. Žalobci soud přisvědčil také v tom, že v závěrech žalovaného i posudkové komise nebylo přihlédnuto k individuálnímu případu žalobce, když jejich závěry jsou poměrně dosti obecné a paušální. Krajský soud má rovněž za to, že se posudková komise i žalovaný dostatečně nevypořádali se závěry MUDr. M. uvedené v jím podané lékařské zprávě ohledně zdravotního stavu žalobce.
47. Ze správního spisu soud zjistil, že ve věci bylo provedeno několik posouzení zdravotního stavu žalobce, konkrétně MSSZ Brno – město dne 7. 1. 2013, potvrzující MSSZ Brno – město ze dne 17. 4. 2013, PK MPSV ČR ze dne 8. 1. 2014 a doplňující ze dne 30. 1. 2014, dále po zrušení prvního rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému nový posudek PK MPSV ČR ze dne 22. 7. 2016 a doplňující posudek ze dne 14. 10. 2016.
48. Ve shodě s předchozími závěry NSS v jeho zrušujícím rozsudku se krajský soud se závěry uvedenými v citovaných posudcích neztotožnil. Stejně jako NSS za problematický shledal

již první posudek ve správním řízení, vypracovaný MSSZ. Ačkoliv v odůvodnění tohoto posudku je uvedeno, že žalobce je závislý na pomoci jiné osoby ve 4 oblastech (oblékání a obouvání, osobní aktivity, péče o domácnost, celková hygiena) ve výroku posudku byl žalobce uznán závislým na pomoci jiné fyzické osoby pouze ve 3 oblastech (oblékání a obouvání, osobní aktivity, péče o domácnost). Přitom až do soudního přezkumu není zřejmé, z jakého důvodu se tak stalo. K následujícím výtkám žalobce již došlo k pouze potvrzení předchozího posudku ze dne 7. 1. 2013, bez upřesnění dalších důvodů (posudek MSSZ Brno – město ze dne 17. 4. 2013). Uvedené změny ve výčtu základních životních potřeb nebyly nikdy nijak zdůvodněny, a to jak posudkovou komisí MPSV ČR, tak ani žalovaným. Ostatně na to poukazoval již NSS ve svém zrušujícím rozsudku, avšak dosud k žádnému zdůvodnění nedošlo. V této souvislosti krajský soud ještě poukazuje na to, že v prvním posudku MSSZ Brno – město ze dne 7. 1. 2013 byla žalobci vždy přiznána za nevládanou základní životní potřeba oblékání a obouvání (ať už šlo o výrokovou část či odůvodnění nebo o výčet 3 či 4 nevládaných základních životních potřeb. Posudkem ze dne 7. 1. 2013 byla dokonce tato nevládaná základní životní potřeba (oblékání a obouvání) přiznána trvale. V dalších posudcích, které ve věci podala již jen PK MPSV ČR, však byla tato nevládaná základní životní potřeba v podstatě žalobci odebrána (neuznána), aniž by takový postup byl jakkoliv zdůvodněn. Takový postup je podle krajského soudu nezákonný. Uvedený postup skutečně nesvědčí o žádném posouzení zdravotního stavu žalobce a jeho závislosti na pomoci jiné osoby. Pokud jde o posudkovou komisi MPSV ČR, která vypracovala posudek dne 8. 1. 2014 v rámci odvolacího řízení, pak ta výslovně uvedla, že potvrzuje posudkový závěr MSSZ Brno – město, avšak uznala žalobce závislým na pomoci jiné osoby ve třech oblastech – tentokrát v oblasti tělesné hygieny, osobních aktivit a péče o domácnost. Přitom však zde scházely důvody, které k tomuto přehodnocení vedly. Posudek PK MPSV ČR ze dne 30. 1. 2014 jen potvrdil dosavadní závěry PK MPSV ČR s tím, že nebyly shledány důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru. Vzhledem k tomu, že tyto neodůvodněné rozdíly žalovanému i posudkové komisi již vytýkal NSS ve zrušujícím rozsudku ze dne 16. 3. 2016, bylo možné očekávat, že ve správním řízení dojde po vrácení věci k nápravě těchto nedostatků. K nápravě těchto nedostatků a k vysvětlení těchto nejasností však nedošlo ani v nově podaných posudcích PK MPSV ČR ze dne 22. 7. 2016 a potvrzujícím posudku ze dne 14. 10. 2016.

49. V posudku PK MPSV ČR ze dne 22. 7. 2016 došlo k opakování dosavadních citací, především jednotlivých nálezů a lékařských zpráv. Dále byl citován obsah sociálního šetření u žalobce a provedeno bylo obsáhlejší posudkové zhodnocení zdravotního stavu žalobce s ohledem na jednotlivá onemocnění či poúrazový stav. Obsahem posudkového závěru bylo pak nevládání 3 základních životních potřeb (tělesná hygiena, osobní aktivity, péče o domácnost) s tím, že žalobce je považován za osobu závislou v I. stupni – lehká závislost. V žádném ohledu však zde nebylo vysvětleno, proč žalobci byla odňata nevládaná základní životní potřeba oblékání a obouvání (trvale přiznána posudkem MSSZ Brno – město ze dne 7. 1. 2013). Doplnující posudek PK MPSV ČR ze dne 14. 10. 2016 pouze potvrdil dosavadní závěry posudkové komise a žádné rozdíly v přiznaných či nepřiznaných základních životních potřebách již žalobci nevysvětloval.
50. Posudek PK MPSV ČR ze dne 22. 7. 2016 se dále věnoval 4 základním životním potřebám (mobilita, stravování, oblékání a obouvání a péče o zdraví), zjevně s ohledem na názor NSS

a jím vyslovený závazný právní názor v předchozím zrušujícím rozsudku. Vyhodnocení těchto základních životních potřeb považuje krajský soud nadále za nedostatečné, neodpovídající právním předpisům a ani výtkám NSS ve zrušujícím rozsudku. Rozsudek NSS totiž žalovaného i posudkovou komisi MPSV ČR zavázal k nápravě několika pochybení (viz výklad výše nebo rozsudek NSS č. j. 3 Ads 262/2015-34), avšak podle krajského soudu k tomuto v potřebném rozsahu nedošlo.

51. Aktuálně posudková komise MPSV ČR v posudku ze dne 22. 7. 2016 k základní životní potřebě *mobilita* uvedla, že žalobce sice limitují algie a poúrazové postižení funkce obou hlezén, vlevo s těžkou nestabilitou řešenou ortézou a ztuhnutí jednoho úseku páteře (bederní) po chirurgickém znehybnění, avšak nebylo u něj zjištěno těžké postižení až úplná ztráta funkce obou dolních končetin, těžké obrny nebo úplné ochrnutí končetin, těžké poruchy funkce nebo ztuhnutí váhonosných kloubů ani jiné postižení, které by objektivně odůvodňovaly neschopnost žalobce chůze krok za krokem po rovině (s přestávkami) a po schodech, v rámci přirozeného prostředí, s využitím kompenzačních opěrných pomůcek, zábradlí apod. Zjištěný stav nosného a pohybového systému nezpůsobuje odkázanost žalobce na invalidní vozík, ani jeho upoutanost na lůžko. Funkční tělesné a pohybové schopnosti jsou zachovalé i pro zvládání ostatních aktivit (vstávání, usedání, změny polohy těla) – s oporou o nábytek a s využitím kompenzačních pomůcek. Schopnost zvládání mobility včetně schopnosti chůze po rovině, po schodech, se hodnotí s využitím kompenzačních pomůcek – ortéz – končetinových, trupových, ortopedické obuvi, protéz, holí, berlí včetně chodítka (které bývá opatřeno i sedákem pro možnost odpočinku během chůze). Žalobce je schopen využívat i dopravních prostředků. Žalobce nezvládání mobility opírá o nález MUDr. M., z kontextu je však zřejmé, že údaj týkající se rozsahu chůze po ujití 20 – 30 m, poté nutnost posadit se pro bolest a otoky obou dolních končetin, má dle PK MPSV ČR charakter subjektivního sdělení převzatého lékařem od pacienta. Stejně tak informace o bolesti, neboť lékař neuvádí jakými objektivními metodami a zjištěními dospěl sám k uvedeným údajům.
52. Výše uvedené závěry posudkové komise ve vztahu k základní životní potřebě *mobilita*, které ostatně i žalovaný bez dalšího převzal do odůvodnění napadeného rozhodnutí, jsou podle krajského soudu nadále neobjasněny. Není zřejmé, z čeho posudková komise usuzuje na to, že žalobce je schopen zvládat vstávání i usedání, když naopak žalobce tvrdí, že mu se vstáváním i usedáním (např. na WC) pomáhá manželka. Není také zřejmé, na základě čeho posudková komise dovodila, že žalobce nemůže mít z medicínského důvodu problém s chůzí krok za krokem po rovině s přestávkami a dále po schodech. Posudková komise sice uvádí, že schopnost zvládání mobility se hodnotí s využitím kompenzačních pomůcek, avšak nikde neuvádí, jak k těmto závěrům dospěla a z jakého důvodu dovodila, že pohybové aktivity v intencích přílohy č. 1 žalobce bez problémů zvládá. Navíc v příloze č. 1 písm. a) je ke zvládání mobility vyžadováno pohybovat se chůzí krok za krokem, popř. i s přerušováním zastávkami v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, dále chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů. K odůvodnění v těchto intencích posudková komise vůbec nepřistoupila. Přitom platí, pokud není zvládána jen jediná z těchto aktivit, nelze považovat základní životní potřebu *mobilita* za zvládanou. Také žalobce zásadně neguje zvládání jednotlivých aktivit spadajících pod základní životní potřebu *mobilita* a poukazuje přitom na neustálé bolesti, kterými trpí, a také na velmi těžké poúrazové postižení páteře a dolních končetin. Nutno také doplnit, že k možnostem

a způsobům překonávání udávaných bolestí se posudková komise nijak nevyjádřila. Z žalobcem namítané časté spavosti přes den by sice bylo možné dovodit medikamentózní potlačování bolestí, avšak za této situace je vzhledem k nestabilitě dolních končetin, která byla potvrzena posudkovou komisí, zcela vyloučena mobilita žalobce. Pokud posudková komise zmiňuje ovlivnění schopnosti mobility díky kompenzačním pomůckám, pak k tomu soudu uvádí, že je velmi sporné přiměřené zvládání jednotlivých aktivit náležejících do mobility v situaci, kdy si žalobce nasadí krunýř, dále bederní pás, na dolní končetinu ortézu, a to vše završí francouzskými holemi. Žalobce opakovaně poukazoval na viklavost hlezenních kloubů, otoky dolních končetin a bolestivý útlak páteře (včetně astmatických a kardiologických potíží), pro které je jeho chůze trvale těžce omezena. Ujde údajně 20 – 30 m a poté se musí pro bolesti posadit. Přestože se posudková komise odkazovala na to, že žalobce své nezvládání mobility opíral pouze o nález MUDr. M. (podle něhož ujde pouze 20 – 30 m a poté se musí pro bolesti posadit), který však údajně vycházel pouze ze subjektivního sdělení převzatého od pacienta a sám neupřesnil, jakými objektivními metodami k těmto údajům dospěl, pak podle názoru krajského soudu ani sama posudková komise ve svém posudku vůbec neuvedla, jakými objektivními medicínskými či posudkovými metodami a zjištěními k deklarovaným údajům a závěrům dospěla. Není vůbec zřejmé, na základě čeho dospěla k závěru, že žalobce je schopen pomalou chůzí krok za krokem zvládnout ujít vzdálenost alespoň 200 m, a to dokonce po nerovném povrchu, popř. zvládnout chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, anebo dokonce používat dopravní prostředky včetně bariérových. Toto žalobce zásadně negoval. Pokud by byl žalobce zdravý a mobilní, jistě by neutilizoval obě francouzské hole, při jejichž použití je pohyb žalobce také velmi omezen. Žalobce popíral, že by zvládal chůzi v rozsahu jednoho patra nahoru a dolů anebo nástup do dopravního prostředku (soukromého nebo MHD). Není tak vůbec zřejmé, z čeho posudková komise i žalovaný dovodili, že žalobce je schopen používat dopravní prostředky včetně bariérových. V některých dřívějších posudcích posudková komise dokonce uváděla, že je žalobce schopen řídit samostatně motorové vozidlo. V posledních posudcích se od tohoto naštěstí posudková komise odchýlila, avšak zůstalo tajemstvím, jak skutečně dospěla k závěrům o tom, že žalobce je schopen používat dopravní prostředky, ujít alespoň 200 m, i po nerovném povrchu, a chůzi po schodech nahoru i dolů. K dopravním prostředkům se žalobce jednoznačně vyjádřil tak, že bez pomoci syna by nebyl schopen do automobilu nastoupit ani z něj vystoupit. Nad sdělením komise, že je schopen používat samostatně motorové vozidlo, se žalobce zcela s podivením pozastavoval. Pokud by toho byl schopen, jistě by se bez problémů zúčastňoval jednání soudů, správních orgánů a popř. i jednání posudkové komise. Za této situace, kdy nebylo prokázáno, že by žalobce veškeré aktivity podřaditelné pod základní životní potřebu mobilita, byl schopen zvládat, bylo by možné tuto základní životní potřebu uznat za nezvládanou. Ve smyslu § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb., postačuje, pokud žalobce není schopen z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit uvedených pod základní životní potřebu mobilitu, zde např. používání dopravních prostředků včetně bariérových.

53. Právě s odkazem na výše uvedené bylo bezpodmínečně nutné, aby se posudková komise vyjádřila ke schopnosti žalobce zvládat veškeré aktivity vyjmenované u jednotlivých životních potřeb v příloze č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., a to zejména ve vztahu k námitkám posuzované osoby. Posudky posudkové komise však tento požadavek ve vztahu k žalobcem zmiňovaným životním potřebám nesplňovaly.

54. To se ostatně týkalo i životní potřeby stravování [viz příloha č. 1 písm. d) k vyhlášce č. 505/2006 Sb.]. Tato potřeba je považována za zvládanou, pokud je osoba schopna si vybrat ke konzumaci hotový nápoj a potravu, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim.
55. Posudková komise v posudku k základní životní potřebě *stravování* uvedla, že u žalobce nebylo zjištěno zdravotní postižení vedoucí k neschopnosti zvládat aktivity v oblasti stravování. Nebyla u něj zjištěna anatomická či funkční ztráta obou horních končetin nebo jejich podstatných částí včetně úchopové schopnosti obou rukou, praktická ani úplná nevidomost, ani těžká mentální nebo duševní porucha spojená se sociální dezintegrací a narušením stereotypů v oblasti stravování. Nevyplynula ani imobilita, trvalá upoutanost na invalidní vozík nebo na lůžko. Dále bylo zcela obecně ocitováno, že se zjištěným stavem funkčních schopností smyslových, duševních i tělesných je žalobce schopen vybrat si hotové potraviny a nápoje, nápoj nalít, napít se, uvařit pokrm, naporcovat alespoň lžící a najíst se alespoň lžící, což je pokládáno za přiměřený standard. Místo stravování lze přizpůsobit místu servírování, pokud potraviny a nápoje na místo stravování žalobce nepřenese, neposune ani nepřiveze na servírovacím stolku. Dietní režim žalobce nemá nařízený. Schopnost uvařit si teplé jídlo a nápoj byla hodnocena v rámci péče o domácnost, kdy tuto aktivitu nelze zohledňovat při základní životní potřebě stravování.
56. Výše uvedené hodnocení posudkovou komisí je zcela obecné a nedostatečné. Vůbec nereaguje na argumentaci žalobce a jeho potřeby či problémy. Žalobce totiž nejen v žalobě setrvale opakuje, že vzhledem k nutnosti chůze o dvou francouzských berlích a stabilizačních ortéz není schopen si jídlo připravit na stůl, tedy naservírovat, pročez je odkázán na pomoc své manželky. Proto závěry posudkové komise k této základní životní potřebě tak, jak byly shora citovány, lze označit za zcela nedostatečné a obecné, neboť vůbec nereagují na setrvalou argumentaci žalobce, že v důsledku nutnosti chůze s pomocí dvou francouzských holí a stabilizační ortézy na levé noze není schopen jídlo připravit na stůl, tedy naservírovat, a je proto odkázán na pomoc manželky. Tuto aktivitu posudková komise zcela pomíjí, a to i přesto, že uvedla, že místo stravování lze přizpůsobit místu servírování, pokud žalobce potraviny a nápoje nepřenesa či neposune. Někdo musí potraviny a nápoje i tak na místo stravování či servírování přenést. Tato situace je podobná tvrzené chůzi po schodech, kdy se žalobce může podle komise údajně přidržovat zábradlí. Zcela však opomíjí, že žalobce je nucen se pohybovat s pomocí dvou francouzských holí a pro velkou nestabilitu hlezenních kloubů i se stabilizační ortézou na levé noze. Za této situace lze stěží používat k dopomoci volné ruce za účelem přidržení se (o zábradlí) nebo přistrčení, posunutí při převezení jiného předmětu. Nezbytnost zvládnutí předmětné aktivity a s tím související pohybová omezení žalobce posudková komise zcela pominula.
57. Pokud jde o *oblékání a obouvání*, k tomu se již vyjadřoval krajský soud výše a poukazoval na nesrovnalosti v posudcích, zejména již v prvním posudku vypracovaném MSSZ Brno – město ze dne 7. 1. 2013, v němž byla základní životní potřeba oblékání a obouvání žalobci trvale přiznána. V dalších posudcích již tato základní životní potřeba žalobci nebyla přiznána (byla mu jakoby odebrána), a to bez uvedení jakéhokoli důvodu. Pokud jde o posudek PK MPSV ČR ze dne 22. 7. 2016, pak zde posudková komise uvedla, že žalobce netrpí anatomickou ztrátou ani těžkou poruchou funkce horních končetin nebo jejich

podstatných částí, ani oboustrannou ztrátou úchopové schopnosti horních končetin, ztuhnutím všech úseků páteře, těžkou poruchou funkce nebo ztuhnutím nosných kloubů dolních končetin a ani končetinovými parézami, jež by ve svých důsledcích vedly k neschopnosti zvládat manipulaci s oděvem, oblékání vhodného oděvu a obouvání vhodné obuvi, eventuálně s využitím facilitátorů. Žalobce nemá ztuhlé klouby, může tedy končetiny přiměřeně ohýbat a natahovat a zvedat nad podložku. Při ztuhnutí L páteře lze pohyb při ohýbání vést funkčními kyčlemi. Aktivita v oblasti oblékání nepatří podle posudkové komise mezi fyzicky náročné a lze je vykonávat i vsedě, vlastním tempem. Žalobce není nevidomý, netrpí mentální ani duševní poruchou se ztrátou duševních kompetencí a ani těžce narušenými stereotypy v oblasti oblékání, protože je schopen si vybrat vhodný oděv a obuv.

58. Krajský soud považuje toto hodnocení základní životní potřeby *oblékání a obouvání* za velmi obecné a nedostatečné, a to právě ve vztahu k tvrzením žalobce o těžkém postižení páteře a dolních končetin, neustálých bolestech a otocích. Pokud pak posudková komise uvedla, že žalobce je tedy schopen vybrat si vhodný oděv a obuv, pak takový závěr neodpovídá aktivitám uvedeným v příloze č. 1 písm. e) v případě základní životní potřeby oblékání a obouvání. Vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem (žalobce není nevidomý a netrpí těžkou duševní poruchou) je jen jednou z aktivit náležejících do této základní životní potřeby. Tuto aktivitu ostatně žalobce ani nerozporoval. Žalobce pouze uváděl, že vzhledem k trvalým bolestem a omezené pohyblivosti v případě hlezenních kloubů a v bederní páteři, a dále v důsledku degenerativních změn ve zbytku páteře, není schopen se samostatně obouvat, zouvat a oblékat se, ve všem je odkázán na svoji manželku. Z výše provedené citace závěru posudkové komise ostatně konkrétně nevyplyvá, jak dospěla k závěru o tom, že žalobce je schopen samostatně se bez potíží obouvat, zouvat a oblékat se. Žalobce toto s odkazem na těžké zdravotní postižení po celou dobu negoval. Navíc, jak již bylo výše uvedeno, oblékání a obouvání bylo žalobci trvale přiznáno posudkem ze dne 7. 1. 2013 a v následujících posudcích nebylo nijak vysvětleno, proč by měla být tato základní životní potřeba žalobci odejmuta či nepřiznána.
59. Z převážně obecné formulace posudkové komise i žalovaného v napadeném rozhodnutí nelze seznat vypořádání všech aktivit spadajících do základní životní potřeby oblékání a obouvání ve smyslu přílohy č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. a ani vypořádání veškeré argumentace žalobce k této základní životní potřebě.
60. Poslední rozporovanou základní životní potřebou byla *péče o zdraví*. V rámci této základní životní potřeby musí být osoba schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky, pomůcky. V této souvislosti posudková komise pouze uvedla, že na základě přezkoumaného zdravotního stavu žalobce bylo zjištěno, že žalobce je schopen dodržovat režimová opatření, samostatně užívat ordinované léky, používat inhalační přístroj, který může být v rámci přirozeného prostředí umístěn na vhodném místě a v dosahu. Posudková komise však nikde neuvedla, na základě čeho k takovým závěrům dospěla, nekonkretizovala, jaká režimová opatření je žalobce schopen dodržovat (pokud jde o režimové opatření, pak podle MUDr. M. bylo žalobci doporučeno nezatěžovat dolní končetiny, rehabilitovat a užívat léky proti bolesti) a zda je schopen provádět samostatně léčebná a ošetrovatelská opatření s upřesněním, o jaká opatření se vlastně jedná. Samostatnost při užití léků a inhalačního

přístroje žalobce přímo nerozporoval, avšak uváděl, že není schopen dodržovat opatření spočívající v nezatěžování dolních končetin a zároveň si jít např. pro léky. Právě za této situace využívá pomoci druhé osoby, na níž je závislý. Neuznání posledně uvedené základní životní potřeby tedy nebylo dostatečně zdůvodněno, a to především v komparaci s aktivitami uvedenými v příloze č. 1 u této základní životní potřeby a též v souvislosti s argumentací žalobce.

61. Výše uvedené nedostatky v posudcích PK MPSV ČR byly následně převzaty i do argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí. Přitom s ohledem na závěry NSS v jeho zrušovacím rozsudku byl žalovaný (včetně posudkové komise) zavázán v novém řízení vytyčené vady napravit, což se však žalovanému ani PK MPSV ČR podle krajského soudu nepodařilo, v důsledku čehož bylo opětovně negativně rozhodnuto o příspěvku na péči vypláceném žalobci, aniž by tomu odpovídal zjištěný skutkový stav či obsah správního spisu, popř. odůvodnění rozhodnutí.
62. Přitom je třeba mít na zřeteli, že s ohledem na sociálně citlivou situaci osob závislých na pomoci jiné fyzické osoby a důležitost příspěvku jím poskytovaného, je zapotřebí postupovat při posuzování stupně závislosti osoby důkladně. To platí zejména tehdy, pokud jsou podklady, z nichž posudková komise vychází, nejednoznačné, nebo pokud vůči nim posuzovaná osoba setrvale vyslovuje námitky.
63. Ačkoliv podle judikatury NSS není osobní vyšetření posuzované osoby posudkovou komisí zákonnou podmínkou, mělo by být toto pravidlem v případech obdobných tomuto posuzovanému, kdy existují zmíněné pochybnosti ve vztahu k podkladové dokumentaci o závěrech posudkové komise, a o tom, zda tvrzení posuzované osoby o neschopnosti zvládat uvedené aktivity mají základ v jeho objektivním zdravotním stavu. Osobní vyšetření posuzované osoby by bylo způsobilé tyto pochybnosti vyvrátit (viz rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2015, č. j. 3 Ads 214/2014-25).
64. Jelikož posudková komise svým povinností vyplývajícím z recentní judikatury správních soudů nedostála, bylo povinností žalovaného obstarat doplňující posudek, který by se vypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi, obsahoval by dostatečné odůvodnění a byl by úplný a přesvědčivý. Doplňující posudek PK MPSV ČR ze dne 14. 10. 2016 však pouze potvrdil předchozí závěry posudkové komise ze dne 22. 7. 2016 s tím, že nic nového ve vztahu k argumentaci žalobce nepřinesl. Žalovaný tedy nezajistil podání doplňujícího posudku v potřebném rozsahu a pouze formálně převzal dosavadní závěry posudkové komise, aniž by se jimi podrobněji zabýval, čímž nenaplnil požadavky kladené na něj judikaturou.
65. Krajský soud uzavírá, že posudek PK MPSV ČR i ve znění jejího doplnění nesplňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti na něj kladený. Nedostatek nebyl zhojen ani doplňujícím posudkem, když tento je pouze potvrzením správnosti prvního posudku, a to bez jakékoliv bližší argumentace vztahující se k námitkám a vyjádřením žalobce. Žalovaný rovněž pochybil, pokud posudky považoval za dostatečné pro své rozhodnutí. I přesto, že žalobce vyjadřoval svůj nesouhlas s posudkovými závěry, žalovaný se spokojil pouze s rekapitulací podkladů, posudkovým zhodnocením a konstatováním, že funkční dopady zdravotního postižení jsou hodnoceny s ohledem na schopnost zvládat základní životní

potřeby s pomocí facilitačních pomůcek. Posudky přitom blíže nehodnotil a námitky žalobce spíše označil za subjektivní hodnocení vlastní závislosti. Přitom hodnocení toho, zda námitky žalobce jsou odrazem jeho subjektivního hodnocení nebo zda reflektují jeho objektivní zdravotní stav, náleží právě posudkové komisi. Ta však v projednávané věci toto neučinila, protože bylo povinností žalovaného obstarat doplňující posudek, který by se vypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi, obsahoval by dostatečné odůvodnění a byl by úplný a přesvědčivý. Této povinnosti však nedostal ani žalovaný a jen formálně převzal závěry posudkové komise, aniž by se jimi podrobněji zabýval.

66. V případě dalšího posuzování nepříznivého zdravotního stavu žalobce bylo bezpodmínečně nutné, aby se posudková komise vyjádřila ke schopnosti posuzované osoby zvládat veškeré aktivity vyjmenované u předmětné životní potřeby v příloze č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. mobility, stravování, oblékání a obouvání a péče o zdraví, a to zejména ve vztahu k námitkám žalobce a též výtkám krajského soudu. Stěžejním je posudek PK MPSV ČR, přičemž v nyní posuzované věci soud shledal posudky PK MPSV ČR za nedostatečné.
67. Z výše provedené argumentace vyplývá, že posouzení žalovaného bylo nepřezkoumatelné, a to ve vztahu k 4 žalobou napadeným základním životním potřebám (mobilita, stravování, oblékání a obouvání, péče o zdraví), které žalobci nebyly uznány za nezvládané. Přitom pro získání II. stupně závislosti a vyššího než napadeným rozhodnutím přiznaného příspěvku n a péči postačuje již stav, kdy žalobce nezvládá 5 nebo 6 základních životních potřeb. Žalovaný napadeným rozhodnutím uznal, že žalobce nezvládá 3 základní životní potřeby (dle posudku MSSZ Brno - město ze dne 7. 1. 2013 dokonce 4 základní životní potřeby), tudíž s připočtením 2 nebo 3 dalších základních životních potřeb se ukazuje, že by výrok napadeného rozhodnutí mohl být jiný. Proto soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. zrušit, neboť správnost a zákonnost jeho výroku byla úspěšně zpochybněna.
68. V navazujícím řízení bude na žalovaném, aby znovu posoudil situaci žalobce, přičemž bude vázán právním názorem soudu.
69. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení soud postupoval podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci úspěch neměl. Žalobci, který byl ve věci plně úspěšný, soud přiznal náhradu nákladů řízení, která spočívala v nákladech na právní zastoupení. Právní zástupkyni žalobce náleží odměna za zastupování žalobce v tomto řízení, konkrétně za 3 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby a podání repliky) ve výši 1 000 Kč za 1 úkon právní služby podle § 7 ve spojení s § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu částku 300 Kč za 1 úkon první služby. Ve věci byly učiněny 3 takové úkony právní služby, protože náhrada hotových výdajů činí částku 3x 300 Kč. Celkem tak činí přiznané náklady řízení částku 3 900 Kč, kterou žalovaný uhradí žalobci k rukám jeho advokátky JUDr. Gabriely Brůžické do 30 dnů od právní moci tohoto

rozsudku. Právní zástupkyně žalobce nebyla zjištěna jako plátce DPH. Soudní poplatek v této sociální věci nebyl hrazen.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. srpna 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.